

"Kakšno žensko pa bi ti konec koncev sploh rad," je vsa zmešana vzkriknila gospodična, da sem skoraj poskočil, pa olajšano zadihal in se radoživo raztegnil po postelji ter pomignil z mišicami. "Z doktoratom," sem odvrnil in z nesramno brezbržnim smehljajem puhnil dim po prostoru.

Mart Lenárdiĉ

MOJE ŽENSKÉ

Razliĉica 1012.07.10 slo web [za spletno stran]

Knjiga je izšla pri ljubljanski Mladinski knjigi leta 1989. Napisana je bila s pisalnim strojem in ni bila nikoli v celoti digitalizirana. Tu je izbor desetih zgodb v izvirniku, s povezavo do štirih prevodov. Nekatera besedila se utegnejo v nepomembnih podrobnostih razlikovati od v knjigi natisnjenih. Ta okrnjena izdaja rabi arhivski predstavitvi na avtorjevi spletni strani in je brez njegovega soglasja ni dovoljeno razpeĉevati, spreminjati ali tiskati.

Veĉ o knjigi na spletni strani

<http://www.ljudmila.org/lenardic/mojezenske.html>

ZGODBE

Moja ženska

Predgovor

Država

Španka

Heda

Nesrečni Danilo

Poznojesensko kramljanje

Lora

Gospodična

Balada o volu

Pritlehna pripoved

Magdalena

Iz mojega življenja

Maks

Kmetavzar

Inšpektor

Kavč

Lepotica

Ljubica

Pička

Devica

PREVODI

<http://www.ljudmila.org/lenardic/mojezenske.html#prevodi>

Moja ženska

Trpkó mi je, odkar sem se odločil, da ji prizadenem zlò. Mogoče sem bolan. Drži, da jo moram kaznovati. Namreč, ponudil sem ji vse. Že prvi večer, takrat, ko sem jo iznenada vzljubil – pa to niti ni izraz – ko sem jo zahotel, sem najverjetneje storil slab vtis. Bil sem namreč opit, še bolje, alkoholno blazen; zverina. Vsevprek sem ji poljubljal roko, ona pa je osuplo gledala – česa takega res še ni srečala – se izmikala in nebogljeno obračala vstran, da bi se kako izognila zadahu. Zdi se mi, da sem jo verjetno posiljeval z alkoholom. Sicer pa me spomin močno izdaja. Neredko ne posega dan nazaj. Ampak opisovani večer mi stoji pred notranjim očesom, kot bi bilo včeraj. Študent ob nama je pil iz dveh bokalov hkratoma, žganje v enem, vino v drugem, velike ovacije je bil požel, mršavo telo se je krčilo in trzalo v mogočnem zamahu, svinjski lasje, stara zapestna ura, steklen pogled. Domnevam, da sem tudi sam bil tam za nekakšnega klovna; prosili so me namreč, naj pòjem, in se smejali; zelo so me spodbujali in me hvalili, kar se meni zgodi redkokdaj in mi zelo godi. V navdušenju sem kar žarel, sproti samega sebe prekašal, poskakoval po izbi in krilil z udi v neustavljivem zanosu, deklamiral in vpil in vmes še pil z odločnimi kretnjami. Besede so vrele iz mene, vsa moja zgodovina in meseci študija iz časa pred boleznijo so me pognali v nebrzdane spekulacije, v cele zgodbe o esenci pa o transcendenci pa o meni, ja, o sebi v takih stanjih najraje govorim. Sploh je značilno, da kadar zaidem med ljudi, opit od ponosa uganjam takšne, da se naslednji dan ne bi smel zbuditi. Potem se trkam po glavi in jo zarivam pod blazino. Takrat mi je jasno, da bi se moral že davno ubiti. Vidiš, v tej značajski – kolikor o značaju lahko govorimo – lastnosti se prav lahko skriva tudi skrivnost mojih vse pogostejših izgub daru spomina. Sicer pa me žalosti, glede prve noči, ko sem jo pač spoznal in ki mi je, kot že rečeno, jasno pred očmi, da edina praznina, in to ne majhna, skriva prav ogromne monologe, ki sem ji jih momljal na uho – kolikor vem o sebi, pretirano na

glas, kar je utegnilo biti še dodatni vir zabave za omizje – no, in kaj, kaj vse sem izblebetal, to bi rad vedel. Konec koncev pa sem se menda z njo še večkrat prav živahno pogovarjal, če temu lahko tako rečem, navesti pa bi utegnil le nekaj drobtinic, oj, da bi jih nikoli ne bilo. Sklepam, da je najin ljubezenski odnos največ utrpel prav zaradi neuspešnih prizadevanj, da bi nekako prelisičil svoje razvade in ujel pravo mero, preprosteje rečeno hip, ko sem povsem običajen, prikladen, da se srečam z ljudmi, vsaj kakšnim poljubnim izmed njih. Bila je z menoj namreč potrpežljiva in skorajda dobra: tu in tam je pristala, da sem jo odvedel v lokal, kjer točijo kavo, in to ni malo, glede na moj videz. (Ona je za razliko lepa.) Pač pa normalno pitje kave ni vselej v moji moči, če me kdo gleda seveda; tako ali tako sem trepetal po vsem telesu, če je le bila kje v bližini. No, in prisiljen sem bil jemati alkohol, da sem zmožel kavarno. Jemal sem ga, jemal prekomerno. *Circulus vitiosus*. Seveda so mi nadaljnji sestanki, mislim pitje kave, kramljanje in to, kot prvo večidel izbrisani iz možganov za vselej, drugič po zlu so odšli vsakokratni nameni izboljšati vtis. Rezultati teh ljubezenskih shajanj so takšnile, da je večkrat kar na lepem odšla iz kavarne, mogoče se je tudi jokala. Intimna zveza dveh ljudi je prefinjena, zapletena, občutljiva stvar. Pa se je ona polagoma ohladila. Lepe noči je odvrгла telefon, ko sem ji opisoval svoje iskrene želje po njej. To me je tako prizadelo, da sem jo počakal pred šolo in ji prisolil zaušnico. Potem so me njeni sošolci phali ob steno in me lasali, zaznal pa sem tudi nekaj žaljivih izrazov. Sošolci so imeli očala, brade in so bili možati, zreli fantje, športniki, da jih je bilo veselje pogledati. Medtem ko so me udarjali, sem ugibal, v čem so boljši od mene, da je z njimi tako prijazna. Tudi sam nosim brado in sem dostojno oblečen. Ozmerjal sem jih, češ da bijejo pesnika. Dodal sem še, da bi se mi po pravici lahko priklanjali, kar jih je menda še posebno razhudilo. Ampak zanje se nisem prida zmenil, ker se s primitivci ni vredno prerekati, temveč sem se pokesal in se že naslednje jutro utrujen od razmišljanja prikazal pred njenimi vrati. Sprva ni želela odpreti, ker pa sem se jokal, me je spustila v stanovanje. Jokal sem se

še bolj in zelo dolgo, tako da mi je nazadnje vse odpustila in me rotila, naj se uredim in sploh poboljšam. Svetovala mi je nekaj knjig v branje. Ampak postalo mi je močno slabo, ker sem ponoči pil likerje, in to čisto iznenada, pa sem bruhal in malo je šlo tudi po njej. Takoj me je jela obtoževati, kot bi pozabila na pravkaršnji dogovor, da bova prava prijatelja. To me je močno pogrelo, dejal sem, da je egoist, nato pa sem jo še prijel za prsi. Ona je postala bleda in histerična in me je udarila, ker je vpila, sem pa nanagloma odšel. Sicer se mi je malo smilila, ampak ni lepo misliti samo na svojo kožo, še posebno, ko je posredi ljubezen. Ker živi precej daleč iz mesta, sem ob vrnitvi stopil še v bistro, ki sem ga srečal v eni stranskih predmestnih ulic. Tam je slonel moj prijatelj, spoznal sem ga lani v neki bolnišnici. Naj bom kratek, beseda je dala besedo, pri sebi je imel tudi znatno vsoto denarjev – deviz – in že po nekaj dneh sva sedela pri Fleku v Pragi, pijoč temna piva. Domislil sem se v pijači utopiti nesrečno ljubezen. Najbolj mi je prijala močna žgana pijača, vodka imenovana, ki sem jo po smešno nizkih cenah nakupoval v marketu. Precej smo se smejali, ko sem se enkrat v vrsti za sladoled pokakal v hlače. Zadnje dni sva beračila, ker nisva imela več nič. Potem je miličnik rekel, da morava oditi iz njegove države. Čeprav sem se precej pritoževal, so me odpeljali z vozilom do mejnega prehoda. Tam mi je že prav prekipelo in sem se vedel nespoštljivo. Sem glede na izžeto postavo presenetljivo pogumen, če jemljem alkohol. Ustavljaj sem avtomobile, da bi me odvedli domov, pa so mi očitali, da zaudarjam po dreku. To me ni prida motilo, pa sem se klatil tod in tam, včasih sem pisal ljubezenske pesmi s prstom po pesku, dokler me niso ponovno vkrcali miličniki. Odložili so me šele pred vrati mojega stanovanja. Moje stanovanje je veliko, ker je prej v njem bil gestapo, in kar razkošno opremljeno, če zanemarim, da se je že precej umazalo. Ker me je pot v tujino precej utrudila, sem par dni spal. Sanjala se mi je moja ženska. V kratkem sem koprnal bolj kot kdajkoli poprej. Vzel sem pot pod nogi, obšel nekaj znancev, ki so me nakrmili in napojili, in – hajdi! – k njej. Ker je ni bilo pri hiši, strogi starš pa me ni

spustil niti v vetrolov, sem jo sklenil pričakati kar na vrtu. Menda sem tam malo zadremal, kajti obudila me je prestrašena, zatrjujoč, da sem bil kot brez zavesti. Tudi sicer ji je baje odleglo, saj sem dalj časa veljal za pogrešanega. Na moč me je vzradostilo njeno prikupno vedenje, in ker se železo kuje vroče, sem ji nemudoma z zapeljivim glasom predlagal spolne odnose. Reagirala je tako, da je brez besed stekla v stavbo in zapahnila dveri. Tako pubertetniško obnašanje je bilo kaplja čez rob keliha moje potrpežljivosti, planil sem na noge in glasno obsul vhodna vrata z nespodobnimi izrazi, vse dokler se ni pojavil njen oče, pravi hrust, in sem zbežal. Mene ni strah bolečin, ampak nisem ji privoščil, da bi me gledala, ko mi jih zadajajo. Po tistem je nisem več videl, saj se me izogiba. Njen oče jo vsak večer pričakuje pred šolo z avtom znamke golf. Izdala je najino ljubezen. Sprva sem tu in tam še dvomil, češ da stvari niso takšne, kot jih vidim, da je ona pravzaprav mila, dobra deklica. Ampak tu sem si pomagal tudi z nekakšnim študijem nihilizma, ki je nekoč predstavljal mojo B diplomsko nalogo. Študij se je končal slabo, ampak tokrat je vžgal. Sicer pa, ona je zavrnila vse moje bitje, moje sposobnosti, zlasti pa ljubezen, ki je neizrekljivo viharila po meni in bi zadoščala, da bi jo odnesel na konec svetov. Jo osrečil. In če je ne morem ljubiti v njenih belih rjuhah, trenutka ji ne bom pustil, da bi me pozabila, da ne bi mislila name, si me predstavljala četudi kot zver. Tudi jaz imam določen ponos in dopuščam takšno ravnanje s sabo le do neke mere. Zato bom danes vzel alkohol in jo izsledil, ko se bo vračala iz gledališča. Trpkó mi je kljub vsemu, ampak danes ji bom storil zlò.

Država

Le kako me moreš, ti policaj, aretirati, sem namignil moškemu v uniformi, ko pa nič ne veš, čemu sem trenutno tak in kakšen sploh sem, če sem; nadalje: ni ti znana narava sveta, naravno pravo, odnosi med spoloma, nič ne veš o bivanju božjem. Nadalje so tu še astronomija, astrologija, navtika in druge vede. Policaj se je jel sklicevati na neke pravilnike in predpise, pravzaprav ne vem, kaj točno imajo, ampak trdil je, da so osnovali državo, že pred leti, da mi to ne more biti neznano in da ta država takšnega obnašanja ne bo več trpela. Kaj bi tisto, sem ga prepričeval, ti imaš revolver, daj še meni enega, naj se skusiva kot moža. Policaju se je videl predlog nesprejemljiv. Naslednji korak je bil v tem, da sem se obrnil na mimoidoče, češ pa naj oni presodijo, kako in kaj. Mimoidoči so pihnil skozi nos, se brigali zase in nadaljevali svojo pot. Tako imenovani možgani so mi delovali z bliskovito naglico, nikakor nisem namreč hotel dopustiti, da me odvedejo po navodilih te države. Priliznjeno sem opozoril policaja, kako da se mu za hrbtom približujejo neki alkoholiki, ko pa se je obrnil, sem izpod pregrinjala izvlekel steklenico in ga strahovito lopnil za vrat. Že sem stekel, kar so mi dali bolni udi. Srečal sem ljudi, ki so se nekaj zgražali in pritoževali, policaj pa je pokal z revolverjem. K sreči, ali pa je tako moralo biti, sem naletel na znatno reko in se brez oklevanja pognal vanjo. Reka je bila mrzla in zlasti umazana, da se v njej ni bilo težko skriti. Tako sem čepel do vratu v vodi med grmovjem, trepetal in celo použil nekaj mresta. Ker mi je bilo dolgčas, sem si zastavljal vprašanje, ali je tudi mrest last države ali morda policaja, ali pa je to sploh isto, in se ga niti ne smem posluževati. Prizadet je bil moj čut za red in pravičnost, torej sem sklenil, da se z državo prejkone spoprimem.

Laže reči kot storiti. Čim je padel mrak, sem se povzpел iz reke in se podal na boj. Masovno je padal sneg, kar pa me ni prida oviralo. Bolj me je prizadela izguba steklenke in obujkov. V grmovju sem si urezal precejšnjo

gorjačo in se namenil v park, da bi si v kakšni goščavi oddahnil in se spočil. Odslej moram biti oprezen, zvit, mi je bilo jasno. Treba je najti šibko točko države, potem pa jo z enim samim, dobro premišljenim udarcem onеспособiti. Da bo že enkrat mir. V skrajni sili pa sem nameraval odpotovati v kak drug kraj, kjer ni države.

V globini parka sem srečal dve ženski, ki me nista opazili. Zavzeti sta bili s tem, da sta se otipavali po raznih delih telesa, kar jima je bilo v veliko zadovoljstvo. Z zanimanjem sem opazoval njune ude v mesečini. Luna je sijala močno in odločno. Prijazno sem predlagal, da se jima pridružim. Ženski sta me opazili, oddali velik glas in z rokami, polnimi tkanin, odhiteli stran. To me je užalostilo. Resda sem bil nekoliko neurejen, a še precej možat. Kar se tiče spolnosti, se ni bilo kaj pritoževati. V jezi sem si postregel sam, nato pa sem si neljubi dogodek pojasnil s tem, da je ženskama policaj povedal, kako je z mano. Navsezadnje pa me veselje do spolnosti ni in ni minilo, tako da sem sklenil poiskati si koga v ta namen.

Zjutraj sem se prebudil zadovoljen in čil. Bežno sem se spomnil ženske, s katero sva se ponoči zabavala. Srečala sva se v stranski ulici. Zdi se, da je bila precej starikava, pa tudi sicer pomanjkljiva. Bil sem odločen, saj utegne imeti neurejeno spolno življenje hude posledice za psihiko individuuma. Ker je ženska robantila in se sploh upirala, sem jo osorno povprašal, mar se nič ne boji boga. Odvrnila je tako nerazumljivo, čeprav glasno, da sem ji raje zatisnil usta z dlanjo. Skušala me je pogristi, vendar je imela slabotne zobe, ki so se drobil. Z ženskami je križ, sem jo podučil. Ko mi je erotika presedla, sem odšel, ženska pa je še kar ležala, tak ljubezenski vtis sem bil storil nanjo. Prišedši v gozd sem zadremal kar pod golim nebom.

Nasitil sem se z nekaj gozdnimi živalcami, ki so gomazele vsepovsod. Tudi vode, te nepogrešljive pojavnosti, je bilo v izobilju. Prva naloga je bila torej pridobiti alkohol. To pa sem storil povsem preprosto:

Izdajajoč se za berača sem vstopil v umazano predmestno trgovinico ter poprosil gospodinjo za kozarec vode, češ da mi ni dobro. Čim je stopila v

zadnji prostor, da bi mi ustregla ali pa celo poklicala policaje, sem pouzmal alkohola, kolikor sem lahko nosil, in šel hitro stran. Ženska me ni lovila, ker je bila stara in betežna.

Ko sem použil alkohol, sem jel iskati konfrontacije z državo. Podal sem se v sredino mesta, saj sem prav tam spoznal policaja.

Po nekaterih dogodkih, ki sem jih že pozabil, sem naletel na skupino mlajših ljudi, ki so posedali po klopeh v odročnem delu sicer urejenega in negovanega nasada. Prijazno sem se pozanimal, ali vedo, kako in kaj v zvezi s to državo. Niso mi hoteli odgovoriti, pač pa so se smejali in se vedli nespoštljivo. Spoznal sem, da gre za narkomane. Dal sem jim nekaj temeljnih podukov o lastnostih življenja, a so postali še bolj brezobzirni. Srdito gledajoč sem jih zapustil.

Vrana vrani oči ne izkljuje, jeza se mi je precej hitro ohladila, pa sem pomislil, da bi bilo morda bolje, ko bi se z državo pogodila: vsakemu svoje. Obrnil sem se na najbližjega policaja, da bi posredoval; to ni bil policaj, ki sem ga že enkrat pretepel, marveč mlad človek s prvim puhom nad ustnico. Bil je olikan in dobro vzgojen, pozorno je poslušal moj predlog, a ni dobro razumel, kaj da želim. Končno je zahteval mojo člansko izkaznico in zahtevo podkrepil z lično značko. Na moje vprašanje je pojasnil, da le-ta predstavlja državni grb. Z veliko naglico sem mu jo iztrgal iz rok in jo poškodoval, ugibajoč, koliko škode sem s tem prizadejal državi. Morda zdaj sprejme moje pogoje. Potem bo zavladal mir v obojestransko zadovoljstvo.

Vsekakor je policaja izguba hudo prizadela, tako da je postal nasilen. Zvil mi je roki in me sploh obvladal. Pojasnil sem mu, da mu to pred leti ne bi tako zlahka uspelo. Ni se zmenil za pojasnila in grožnje, temveč me je odgnal v stavbo, kjer je bilo še več policajev. Bili so jezni in so mi zastavljali vprašanja. V svoj zagovor sem jim navedel nekaj ontoloških dokazov, kar jih je znatno razorožilo. Pomenkovali so se med seboj, da sem tak in tak "tiček" (navajam dobesečno) in da me bodo odpeljali v posebno ustanovo, kamor po njihovo da sodim; in da od tam tokrat ne bom ušel. Spregledal sem njihove

nakane in jasno mi je bilo, da jih moram preprečiti, če naj se izognem porazu. Prisiljen sem bil vzeti revolver, ki je pozabljen ležal na mizi, in jih ustreliti. Rečeno z drugimi besedami, od države sem bil vse bolj odtujen. Z veliko spretnosti sem oddirjal nazaj v gozd, čim dlje.

Od tedaj so minila že leta, bi rekel. Kar se je zgodilo v gozdu, je bilo to, da sem prodril v nekaj dneh zelo globoko vanj. Precej sem se spraskal in iz ran so mi odtekali sokovi. Na alkohol še misliti ni bilo. Debela plast ivja mi je prekrila obraz, ognja pa nisem uspel ukresati. Sneg mi je segal do pasu in čez. Bilo mi je v zadovoljstvo, ko sem došel do prijazne lesene kočice. Odločno sem vstopil.

Notri me je pričakal možat, kosmat mož, ki je trdil, da je Gozdar. Kljub očitnemu začudenju je izjavil, da mi v takšnih razmerah nima srca odreči gostoljubja za čez noč. Pojasnil sem mu zmotnost njegovega stališča, da me namreč preganja država, da sem obupan in brez doma, da sem naveličan popotovanj in bi se rad ustalil, iz česar sledi, da mi bo posodil polovico bivališča, vse dokler ne zgradiva še kakšnega zame. Če ne pristane, sem dodal, pa je človek človeku volk.

Gozdar je pokazal nerazumevanje in mi celo požugal s karabinko. V nevednosti ni slutil, da pod pregrinjalom prikrivam revolver. Ustrelil sem ga tako zelo, da se je zvrnil v zaboj za drva, kjer tiči še danes. S tem pa je bilo konec tudi mojega boja.

Silna je moč države. K sreči je v teh krajih ni opaziti. Zelo sem sam in osamljen. Posvečam se razmišljanju, ob tem pa sestavljam pričujoče zapiske. Zapustil jih bom svojim otrokom, ko se bom pač poročil s kakšno žensko.

Španka

Sama sva se znašla v preddverju velikega poslopja, pa sva razumljivo skupaj nastopila del poti do doma. Bila je to sošolka, lepa in čudovita, po imenu je nisem vprašal, po rodu iz Španije. Prvič sem opazil, kako mucasto se smehlja, gleda v oči, kar me vselej gane in navduši. Govoril sem precej neumnosti in se trudil, da bi popravil vtis od zadnjič. Zadnjič je bila poleg v bližnjem lokalu, ko mi je šlo še posebno slabo in me ni bilo lepo videti. Pa nisem bil vinjen, nasprotno. In tem slabše. Zato sem se lepe sošolke še posebno bal.

Slej ko prej sva prispela do tistega lokala, da me je stisnilo pri srcu. Španka je bila presenetljivo ljubezniva, uslužna, kar svetlikala se je. V temnih laseh so ji izginjale snežinke. Ostro, očitno, odločno ji je zastal korak natanko pred vrati bistroja, pogledala me je še posebno mucje skozi priprte zelene očke in mi pomignila. Stisnilo me je v prsih, bolje malo pod njimi, komaj prižgana cigareta se je izmuznila prstom in izginila v mehkem snegu. Stežka sem s hripavim glasom pojasnil nekaj, kot da mi ni dobro, da sem baje bolan, da drugič in podobne neslanosti. Skozi steklo sem s pogledom goltal točilni pult in dobro mi znano natakario, ki je s srditimi gibi upravljala s strojem za kuho kave. Le kako sem si poželed hladnega piva, vsiljivega okusa, ki se razprostre po vsem telesu in mu vlije moči, le kako sem si zaželed lepe sošolke, ki bi s plastično žličko brskala po kavni usedlini, s konico škornja ugašala cigarete, čebljala z izrazitim romanskim naglasom in me zvedavo poslušala. V gromozanskem usnjenem plašču, ki ga nikoli ne nosim, bi odločno odprl prosojna vrata, jih pridržal, se ji nasmehnil, ko bi me oplazila s komolcem; s trdnim, jasnim glasom bi naročil dvakrat po deciliter vrhunskega vina in drage cigarete. Ponudil bi ji plamenček svojega vžigalnika; kasneje bi prinesel obla, dlani se prilegajoča kozarca s konjakom. Očaral bi jo, ko bi z mirnim, jasnim glasom tehtno odgovarjal na njena vprašanja. Zaupno bi ji popravil pramen las s čela. Že bi jo odpeljal domov,

pripravil skromno večerjo, odčepil steklenico šampanjca. Ščepec zelišča bi zvila v cigareto, puhala, morda izbirala glasbo, se hihitala. Ko bi se umivala, bi ji s frotirasto rokavico zdrgnil hrbet. Ob prvem svitu bi utrujeno zapredla, odnesel bi jo v svojo veliko posteljo, med dišeče rjuhe. Do popoldneva bi poslušal njeno dihanje, toplo se je dotikajoč. Prebudil bi jo s kavo in pomarančo.

Pomignila je z rameni, stopila sva dalje in preziral sem se popolnoma. Še enkrat sem se ozrl v slepečo svetlobo lokala, v gnečo velikih obrazov tam, dekani, dijaki, delavci, smeh, deklice, pijanci. Kar streslo me je. Najina pot se je razcepila, izdaval sem nekakšno smešnico v slovo. Kreten, kreten, prižgal sem si cigareto in takoj zatem izbral avtobus številka osemindvajset; namenil sem se k mami, da bi ji odstranil sneg izpred hiše in použil kaj toplega.

Seveda je bila na tem avtobusu gospa, moja gospa namreč, moja najhujša, grozovita gospa. Očitno ni kos lepi sošolki, sem precenil in nalašč sedel k nji. Mera je bila pač polna, pa tudi gospa me je poznala kot slab denar; zlasti one plati, ki mi jih najčešče očitajo. Tedaj ko sem ji jel dvoriti, sem bil študent dekadent, veljalo je, da se večkrat zabavam in da pišem pesmi, kar pa sploh ni držalo, slednje. Danes, po treh, štirih letih menijo, da sem propadel od nog do glave, kar spet ne drži, vsekakor pa ji tudi dvorim ne več. Uničila me je bolečina neuslišane ljubezni, kot se reče. Takole, sedeč tesno ob nji, pa sem za ta večer že prekoračil prag zaskrbljenosti zase med vso to pojavnostjo, za svoje počutje in usodo. Srečanje s špansko deklico me je dovolj potrlo, da bi bilo v moji moči, karkoli že bi mi padlo na utrujeno pamet, in to ne da bi se mi srce sploh vzdramilo iz običajnega ritma. Brez zardevanja ali drugih znakov vznemirjenja sem se malo pomenkoval, jo malo podražil in nato še precej užalil. Za konec sem podal nekaj nedostojnih opazk na račun njenega videza, za katerega prekomerno skrbi in si prizadeva. Zapustila me je brez pozdrava in v hipu sem pozabil nanjo. Materi sem zagotovil, da bom malo bral; ko je odšla spat, sem pil žganje in sanjaril.

Pripisoval sem si vrline, ki mi jih sicer primanjkuje. Zelo sem sovražil Slovence in tudi ostale.

V šolo me naslednji dan ni bilo, izogibal sem se lepe sošolke kot tudi drugih, zdravil mačko; po premisleku sem sklenil, da bom zahajal med ljudi samo še tu in tam, vmes pa se zdravil. Se krmil s sadjem in sočivjem, zadostno spal, telovadil pri odprtem oknu. Za slovo od starega življenja sem si omislil steklenico vodke, pri tem sem kupil najdražjo znamko. Stanovanje me je pričakalo mrzlo in zlovoljno, ko sem vklopil peč, je pregorela varovalka. Zavil sem se v deko, nažgal svečo in koval načrte.

Kmalu po prihodu delavcev Snage s tovarnjakom sem zadremal v fotelju. Sanjal sem abotno in ne dolgo. Omembe vredno je kvečjemu zato, ker se mi par let sploh ni nič sanjalo in ker so me tamkajšnji dogodki spravili v iskren obup, hrepenenje in ljubosumje. Naj bom kratek: prigoda se odvija v sodobnem bazenu Tivoli, v polodprti kabini poleg vode. V njej sta moja gospa in njen atlet; prva si muzajoč odstre nedrček, tisti one pa jo plečato fotografira z japonskim aparatom. Gospa me vzvišeno ošine s pogledom, daljna. Potopim se k dnu bazena kot velika žaba, ihtave solze mi toplo zalivajo oči. Pred leti sem plaval z akvalungami in pod morjem pil pivo, kar je prepovedano.

Nadaljnje spanje ni bilo mogoče, torej sem izpil preostanek pijače, telefoniral Nevskemu, češ, pridi, ter se slekel do pasu. V ognju patosa sem se odzibal do omare in poiskal usnjen pas. Takih stvari nisem vaje in tudi sicer sem se počutil precej neumno. Nekaj jezno, nekaj previdno sem si prisolil udarec po sredini hrbta. Bolečina je bila presenetljiva, tako da sem odnehal.

Prispel je Nevski z nekaj vina. Zatrdil je, da imam krvave oči in sploh. Bil je zadovoljen. Ko sva popila alkohol, mi je predlagal spolne odnose, za kar sem ga postavil pred vrata. Bil sem grob in se mu na tem mestu tudi opravičujem.

V trgovini so me sumničavo, če ne kar pomilovalno pogledovali, bilo mi je razvidno tesno pri duši. S težavo sem kupil nekaj kruha in snop razglednic z motivom starega dela mesta. Čez dan sem jih vstavljaj v stroj in z neumestnimi sporočili pošiljal deklicam, ki sem jih kdaj poznal. Gospe nič. Španki še manj. Potem sem prebral priročen ljubavni roman, v ganotju jokaj, se ocedil in šel spat.

Sredi noči je klical Nevski, govoril je stežka, zato sem izpulil priključek iz stene. Vse sam opravil potihem, saj pod mano živi strogi hišnik, ki zmotno trdi, da sem narkoman. Ima tudi nekaj manjših otrok, stavba pa je lesena in trhla.

Mikalo me je vino, a si nisem drznil stopiti do prodajalne. Pripravil sem nekakšno juho, krompir, skušo. Malo jedel, nato bruhal. Prišel Nevski z vinom, zvonil, zvonil, odšel.

Danes bi moral k mami, ker prišel očim. Obljubil, da skuhal izvrstno kosilo. Zvonila soseda, da bi zvabila na kavo. Použil nekaj kruha. Pokadil malo mamila, ki je tu še od lani. (V pipi.)

Danes me je presunilo, da je vse to pravzaprav moje življenje in da bi moral nekaj ukreniti že zaradi mame. Odšel sem na sprehod, a srečal številne prešerne dijakinje, da sem se vrnil bled od strahu. Sosed vprašal, če sem bolan. Preostalo mamilo sem stresel v školjko. Nekaj časa sem prebiral strokovno literaturo, da bi ne trpel študij; menim, da nisem posebno nadarjen. Zopet sem se malo udarjal, pa je še bolj bolelo. Veliko sem preklinjal in psoval. Menda je gospa dobro storila, ko me je odgnala; sicer pa me ne zanima več, sem ugotovil. To ni zame. Proti večeru, utrujen, sem se odplazil v trgovinico po malo vina in nekatere drobnarije. Porabil ves denar, banke zaprte. Prebral dva romana o ljubezni, nič solzil. Mislil na očima, ki je simpatičen, strokovnjak, z brado, vbrizgava substance podganam.

Sodeloval sem tudi sam, pod imenom zdravi prostovoljec. Za nadomestne vsote sem često kupoval knjige in grafike. Ko sem se umival, mi je spodrknilo in sem si razbil ustnico in zob. Počutil sem se kot ranjen junak. Vso noč sem

si domišljal, kako da se že dolgo pogrešan vrnem s fronte v črni, usnjeni uniformi, s stopnjo vodnika in zlatim vencem; kako mi gospa, ali pa to sploh ni bila ona, pade v objem, shujšana, bledična, v tovarni izdeluje kroglične ležaje. Z jeepom jo odpeljem v temačen predel ob reki.

Danes sem bolan in poležavam. Polt je lepka od znoja in ustnica je zatekla ter razpokana. Prišla je tudi ljudska milica, zvonila, odšla. Pogrešam Nevskega, pa nič. Radio pove marsikaj o svetu, o meni ničesar. Kar je razumljivo, ko pripada oni plati. Ker ni cigaret, kadim pipo. Hišnik pod mano zmerja otroke z ženo vred, ker je pijan. Če bi imel pivo, bi ga izpil. Ni mi jasno, kako in kaj. Odšel na stranišče in se vrnil. Roke imam čile in mirne, izdelam si par cigaret. Sneg sneži, mraz pa me ne moti.

Danes zjutraj sem po nekaj dneh vstal in ne brez zadovoljstva opazil, da sem strahovito izmučen in šibak. Oči so me pekle ter se same zapirale. Pripravil sem si skodelico mleka, ki pa ni bilo več za rabo. Izkoristil sem lep dan in razpoloženje ter obiskal nekaj predavanj. Sošolci so me s simpatijami sprejeli, tudi Španka, v lokalu sem izpil več piv. Čudil sem se, kako da je lepo, lepo. Ko je vsem pošel denar, sem skočil v dežurno banko po večjo vsoto. Lepi sošolki sem natakala vina, prižigal cigarete in jo prešerno ščipal v lička. Anekdote, domislice in novele so kar vrele iz mene. Premenjali smo več lokalov in vse razen mene je že skrbelo, čakali so jih namreč zahtevni izpiti. Jasno mi je bilo, da bom vse nadoknadil, poprimem, pa bo. Ko je bilo najlepše, sta se od nekod prikotalila Nevski in Štajerec, to je bilo poljubljanja, čestitanja in pozdravljanja! Visok sem bil preko dveh metrov. S seboj sta privedla nekakšno žensko, ki sem jo pod mizo otipaval in ji šepetal namige v uho. Povabila me je k sebi domov.

Pri njej doma sem malo bruhal, nakar sva pila gosto vino, se poljubovala in vreščala. Obudila sva sosede, ki so prišli goli in s steklenicami. Spoznal sem ljudi, kot poprej že vse leto ne, ter gospodoval celotni zabavi. Vsi so si bili edini, da sem fant od fare in sploh precejšen umetnik. Zunaj se je

razpasla svetloba, snežilo je kot iz škafo, v izposojenih škornjih, dežnikih in še čem sem, razlagajoč spotoma teze o Feuerbachu, odšel k mami.

Pripravil sem slastno pečenko z gobicami in mlinci, posodil očimu zavojček cigaret. Pojasnil, da imam precej dela s seminarskimi nalogami, pesnjenjem in sploh. Da imam v načrtu dramo, da igralci že vežbajo in tako. Mati meni, da iz mene precej bo. Ona je res čudovita. Omenila pa je, da po njenem malo preveč veseljačim in kdaj da bom imel kakšno žensko. Očim je postregel z arhivskim vinom, vsi smo kar žareli od volje, moči in samozavesti. Popoldne se je oglasil še dobri sosed, inženir, ki me močno ceni.

Pritlehna pripoved

Študije in raziskave sem bil opustil že zgodaj, nekaj preden bi sicer opravil s tukajšnjim vseučiliščem. Že kot otrok nagnjen k bohemiadam in prijatelj vsakršnega transformiranja zavesti sem globoko zabredel v svet nekritične uporabe besed (t. i. slast jezika), kavarniškega modroslovja in razbrzdane spolnosti. Še pravi čas sem si priznal – ob razumljivem ogorčenju svojega samoljubja – da nikoli ne bom prida teoretik, denimo vrhunski, zmogljivostim svojega uma navkljub. Položil sem torej knjige v zaboje, češ da jih bom raje pisal sam, in sicer bolj takšne, zgodbe, romane etc. Niti me ni posebno presenetilo neugodno odkritje, da je tudi pisateljevanje malodane delo kot vsako drugo, da terja mnogo časa, živcev in nenazadnje alkoholnih pijač. Ker slednje slabo prenašam, živcev pa tudi nimam na odmet, nisem nikdar spisal kaj prida več kot kakšno črtico. Pa še to ne. Poleg tega sem – prejkone – hud lenobnež, dolgočasen postopač ter svojski homoseksualnik, skratka, nisem kakšen pesnik, ampak prasec. Mimo že omenjenega sem vselej nerad in zgolj proti svoji volji participiral na občem; naj torej ne naštevam, koliko vsakršnih neprijetnosti in sovraštev sem si že zgolj s tem nakopal na glavo. Sicer pa ničemur in nikomur nisem ostajal dolžan, tako da smo se znašli v nekakšni pat poziciji (šaha sicer ne maram), v kateri smo še danes.

Ničesar ne počnem, z izjemo nekaterih malenkosti. Po malem upravljam s telesom, pa tudi ono mene dokaj pesti. Še najraje ga uporabljam za stike z žensko, ki mi je brez vsakega razloga naklonjena. Ampak o tej ženski ne bom zapisal ničesar, še o njenem telesu ne, zanalašč.

Nasploh pa sem sam. Naj priznam, ondan me je v trenutku medle igrivosti zamikalo, da bi pisno odpovedal stežka pridobljeno državljanstvo, ampak to duhamorno početje bi ne bilo niti najmanj zvijačno, kvečjemu bebavo, in državo bi si šele zares nakopal na vrat. Sicer pa nepopravljivega razcepa med sabo in ustanovo nisem vzel nase, prepustil sem ga njej, pa naj

se bode z njim. Države se bodejo po naravi. To naravo lahko razlikujemo od narave v smislu sočivja in kamenja, ki nas obdaja, ter od narave kot absoluta. Ampak tudi o metafiziki ne bom zapisal ničesar, ker to ni delo književnika, kaj šele betžnega merjasca, ki izgublja besede, četudi bi se mi, pogledjmo si v oči, dopadlo ratat doktor filozofije in imeti kakšno védenje. Kdor nima v glavi, nima nikjer. Navedel pa bi lahko par perfidnih fantazij (vezanih na neko packarijo, kot bi dejala babica, ki se ji v tej točki pridružujem) in tu je še nekaj bolezenskih znakov, o katerih ne kaže besedičiti, ker so mi zoprni in ker se mi tudi ne ljubi.

Bitka pri Grunwaldu se je odvijala v soboto leta 1410, najbolje pa se je odrezal kdo drug kot Zaviša Čarni grba Sulima, v milanskem oklepu, kakšnem drugačnem kot črnem. Tudi sam bi se, če bi mogel izbrati med pesniško in viteško kariero, odločil za slednjo, ko bi vsa stvar nekam ne smrdela po športništvu z vsem pripadajočim zviranjem, sopihanjem in stokanjem, kar vse skupaj preveč spominja na zanikrn nadomestek za sicer krepčilno spolnost. Občujemo pa lahko s subjekti vseh starosti, ras in spolov, v poljubno obširnih grupacijah, pijani in tudi trezni, na senikih (kmetiški živelj) in na regatnih jadrnicah, princip življenja pa si mane roke nad ostudnimi gibi. Nekoč iz same zlobe leto in dan nisem imel spolnega užitka, princip pa se je zaganjal vame, mi pošiljal neokusne sanje in tudi čisto empirične deklice in dečke s parilnimi željami. Ko me je lepega dne mamil z že kar neverjetno gospodično, sem si brez slabe vesti postregel. Tudi še danes včasih uživam v tem, čeravno raje poležavam. Tu in tam si privoščim brezinteresno zrenje.

Kadar kam grem, se neredko skrivam, se prihulim, mestoma kradem po trgovinah. Enkrat pa sem npr. pahnul pijanca v noči – močno me je bil razžalil – da je ratal pijanec v reki in je, kaj bi drugega, utonil. To pa je bil tudi edini človek, ki sem ga kdajkoli ubil, vsaj zaenkrat, pobil pa sem nekaj živali, zlasti muh, kolikor so temeljito izčrpale mojo potrpežljivost. Sicer pa imajo muhe zelo preproste nazore za razliko od mene, ki jih sploh nimam.

Jem meso sesalcev in ptičev pa tudi rib. Pišem z zlatim peresnikom, ker je lep.

Metoda mojega životarjenja napeljuje na domnevo, da bom, časovno vzeto, mogoče kmalu umrl. Mogoče pa tudi ne, saj imam krepko telo. Zobje se mi lomijo samo v snu, ko škrtam. Bojim se višine, prekomerne gneče in morskih psov. Ne bojim se vode, krvi in boga. Stanujem v četrtem nadstropju. Odzivam se na nekaj imen, ali pa tudi ne. Izmučena ženska prebarvanih las mi je uničila življenje, ne pa tudi premoženja. T. i. moško premoženje prav tako še fungira v mejah normale. Moji najljubši knjigi sta znana Iliada in še ena, vendar sem ju nekam založil. Morda ju še poiščem, prisiliti pa me v to ne more nič. Z izjemo moje narave, katera je stvar transcendentalnega in vanjo ne morem posegati. Lahko pa posegam po tolikanj hvaljenih »mamilih«, če se mi zljubi. Lahko bi tudi šel v primestno gledališče. Glede tega-le spisja sem si zamislil znaten roman (osebe: Jaz, Ženska, Pes (doga), O'Toole, Simončič), a kot vse kaže, mi bo kmalu zmanjkalo tobaka. To je pa res škoda, bi reklo človeštvo, ki hoče zmeraj vse zase. Le kaj pa je zdaj tole: še noveletta ne, prej gobeždanje. Učim se laponski, ampak bolj počasi. Pravzaprav si večji del morfemov izmislim sam. Tako vsaj govorim jezik, ki mi odgovarja. Če se mi zljubi, lahko pismo začnem npr. takole: Halo! Heere Mikki Mokki Lönder-dash. Io sör stayen zor Laypoonian. In še bi lahko navajal, tja v zanič neskončnost in nazaj. Sicer pa sem že napisal obširna pisma v laponščini in prejemnikom so ugajala. Skrivnost tiči namreč v prejemnikih, nikakor v pismih, ki so bila praviloma zoprna.

Moj sosed se piše Podganar in prav je tako. Jaz, denimo, se ne pišem, pišejo pa me neki drugi, mnogo jim je do tega. Ko bi mož dobil šnops tako zlahka kot ime, imen nihče ne bi uporabljal. Sicer pa pijem samo vino, črno in belo. Prikladno je za spremljavo jedači. Tudi za živce je dobro. V hišah, kjer ni vina, imajo otroci živčno vzgojo, butajo jih z glavo ob tla ter se nad njimi seksualno izzivljajo. Jaz nimam otrok, čeprav bi jih lahko imel, saj sem

že spal z žensko, pa tudi izliv imam. Ženska je bila po svoje zadovoljna. Vendar je po mojem z otroki več dela kot veselja, intelekt pa imajo šibek. Poglejmo resnici v oči in naravnost priznajmo, da so vsaj butci, če ne bebcii. Tudi hrupni so in hudobni. Še največji frajerji so vitezi, ki lahko skočijo čez dva konja hkrati in so plemeniti. Za pleme uporabljajo tudi plemenske merjasce, nekatere angora žabe in rasno moškatno govedo (Arktika). Potem vsi pocrkajo.

Od tod bi lahko z elegantnim obratom prešli na nekatera temeljna vprašanja, ampak danes se mi o tem ne ljubi razlagati, saj je že pozno v noč. Noč je dobra stvar, konča pa se z nadležnimi ptiči, natančneje, s ptičjimi glasovi. Tedaj gre pošteni živelj spat, posamezniki pa tudi erotičnim pustolovščinam nasproti. Recimo, da obišejo kako žensko, ki jih je sprva vesela, kasneje pa jih že pisano gleda. Ženska duša je muhasta kot vreme avgusta. Avgusta je najbolje iti na morje, da imaš že enkrat mir. Toliko.

Magdalena

Pišem nekakšen roman. Samo približno ga lahko imenujem roman. Domala vsak dan, vsako noč, in če je le mogoče, ne počnem ničesar drugega. Kadar ne morem spati, sanjam roman. Buden mrzlično zapisujem. Kupil sem električen stroj za zapisovanje.

Romanu je ime »Magdalena«. Je slab roman. Vsekakor ni kaj prida. Je pa menda eden najobsežnejših (na svetu). Pišem že leta, dejal bi, skoraj deset let, mrzlično in brez skrbi za slog. Pol stare orehove omare sem zapolnil s papirjem, ki navsezadnje niti ni namenjen branju. Mi pa veliko pomeni. Zapisujem kot pobesnel. Kdo bi morebiti temu rekel prekletstvo, ampak za stvarjo ni nič posebnega, nič zoprnega, sploh pa nič nadnaravnega. Pravzaprav je moj položaj banalen, nikakor pa izviren. Ko bi takole štorijo, denimo, prebral v lokalnem časopisu, bi se mi videla neslana. Začelo pa se je tako-le (bom kratek):

Ni bilo prvič, da me je nedeljsko popoldne zmamilo k sestavljanju nekakšne kratke zgodbe. Nič posebnega: topoumni jazov pripovedovalec, precej pleteničenja pa ženska, študentka, ali kaj, greha vredna. Standardna nesrečna ljubezen (nesrečna za prvoosebno gobezdalo), razno trpljenje, sramotni izpadi etc. Ni bila prva takšna štorija izpod mojega nedeljskega peresa. Sestavljanje je trajalo v noč, talent je pošel, vino tudi (izvrsten star burgundec, zadnja buteljka), zadevo bi bilo potrebno skončati ali pa vložiti v fascikel z oznako »nedokončano« Zaključek mi je zadajal težave, že v prejšnjih sestavkih sem bil namreč izčrpal možnosti, kot so propad, samomor, umor, zapor in podobne. Pleteničil sem torej to in ono, že razvidno utrujen, zaspan, slabovoljen. Nekoliko nadrobneje sem Magdaleni zarisal oči, zobe in še kaj, pri čemer se je v meni jelo buditi poželenje. Posvetil sem se torej telesu v celoti, barvi, vonju in okusu, kaj bi še našteval. Mnoge strani sem zapolnil s tem telesom. Nakar sem, že zjutraj, pustil papirje vseppek po mizi in se s silno erekcijo odvrnil v postelj.

Zaspal sem kot ubit. Sanjal sem in sanjal, sanjal kaj drugega kot telo lepe Magdalene. Dotikal sem se ga, ga razvajal in negoval. Vdeval sem vanj jezik, prste in ostalo. Stiskal sem ga k sebi, kolikor je le preneslo. Prebudil sem se pozno, z neznanskim v prsih. Bil sem zaljubljen, kot nisem vedel, da je mogoče.

Nepremagljivo hrepenenje me je pognalo k pisalni mizi, kar se še ni zgodilo. Takoj takoj sem moral zapisati sanje, vse sanje in še kaj. Bilo je prvič, da sem nadaljeval prekinjeno zgodbo (»nedokončano«). Najino ljubljenje je zaživelo v vse daljšem tekstu, se prelilo v novo jutro. Z Magdaleno sva srebala črno kavo v postelji, kramljala, se ljubkovala. Pitala me je s koščki slastnega sira. Klicala me je po imenu, z nekim čisto posebnim glasom. Zoprni pripovedovalec (samomor, umor, zapor) je moral pobrati kopito in šilo, Magdaleno sem si izvolil zase. Pred njo sem stal (oz. ležal) v svoji najbolj odkriti (t. i. »pristni«) podobi. Zaspal sem na njenih stegnih, se pravi na pisalnem stroju ali kaj, potem ko sem vso noč zapisoval najino ljubezen, ne da bi kaj zaužil. Mimo onega sira. Sanjal sem, da spim na Magdaleninih stegnih in ničesar ne sanjam.

Vsakdo bo razumel, da pisanja nisem več prekinil. Takšne ženske ne najdeš za vsakim vogalom, še na vsakem planetu ne. Sanjam in zapisujem. Pravzaprav bi težko kadarkoli pojasnil, ali sanjam, da pišem, ali pišem, kako sanjam. Kako utegnem zapisovati? Celotno vprašanje je bržčas zapleteno in kazalo bi malo razmisliti, a ob ženski, kakršna je moja, človeka zlahka mine volja do refleksije. Sreča in pamet gresta včasih slabo skupaj in jaz sem popolnoma srečen. Magdalena me ljubi brez preostanka, ves čas je pri meni, vse lepša je in večno mlada, tudi misli zlahka še zame, mi ureja življenje, ki ga sestavljajo spanje, zabava, nebrzdana spolnost in žarenje od sreče. Magdalena je premožna, kot se reče, in me zlahka preživlja. Tudi ni ena tistih, ki jih lahko zvabiš k sebi samo z izgovorom, da boš pokazal nekakšen roman. Ona je čudovita in vsak hip drugačna, prav takšna, kakršno si najbolj želim. Toliko. Nič drugega me ne zanima. Nikoli se ne bova razšla.

Kot vedno ležim v postelji in za kratek čas dobre volje pišem slabo zgodbico o betežnem čudaku, ki piše brezkončen roman, saj se je zaljubil v žensko, ki jo je sam ustvaril. Magdalena mi škili čez ramo z velikimi, zelenimi očmi, čutim njeno toplo polt na svoji.

Iz mojega življenja

Deklica je imela svojih dvanajst let, bi rekel; več ne. Le kako milo me je opazovala, sprehajajočega se po bregovih oceana, le kako! Ogôlil sem jo s pogledom. Kot z bičem so se mi v zavest vtiskali nežni, pretanjeno izdelani udi, ki sem v nosnicah slutil njih komaj zaznavni, plišasti vonj; v neznatni napetosti so se drobno pozibavali prsni izrastki. Moja bo, sem si dejal, potihoma, da ne bi čula.

V okolici ni bilo videti kakih ljudi, še domačih živali ne. Po prstih sem ji jel slediti. Škrtal sem z zobmi ob misli na ljudi z urejenim spolnim življenjem. Običajnim, kot sadež zrelim samicam navadno ni do mene, kot tudi meni hvala bogu ni mar zanje. Torej sem primoran v neštevilne napore, pustolovščine, večere prebite v lokalih, polnih dima in vinjenih južnjaških delavcev. Pregarjajo me družba, država ter zlasti športniki s svojo nizko mentaliteto in svetovnim nazorom.

Sčasoma sva zašla med prve predmestne stavbe in deklica je tik pred zdajci smuknila v priročno staro hišo. Kaj zato, sem zlovoljno zagólčal, kaj prida tako ni bilo pričakovati. Čas je, da se malo ustalim, si ponovno ustanovim varno zavetje, dom, kot se pravi, le počemu bi prav jaz kot nekakšen slab zgled za dijake pri svojih letih živel tako vetrnjaško, skoraj čudaško. Opustim nekatere razvade, kolibo si postavim, dela se oprimem, pa bo.

Pred časi sem vse svoje življenje posvetil neki muc, potrebnih je bilo mnogo gorkih izkustev, preden sem opazil, da nima haska. Muca je to opazila znatno prej in je bila nejevoljna. Name je naščuvala svojega brata, da me je izzival kot mož moža.

Tako je minila dijaška doba in zaposlil sem se pri tvrdki. Ob delu sem se ukvarjal z glasbo, plastiko in atletiko, vselej neuspešno. V meni je tlel spomin na ono žensko. Zadavil bi jo. V stiski sem počel celo stvari, ki me jih

je sram navesti. Vse dokler ni moje dotedanje življenje izgubilo vsakršne utemeljitve, zanimivosti in sploh vloge; spoznal sem bil namreč Vlah.

Začelo se je brez posebnih ceremonij: ob pivu in tobaku. Stopila sva v ta lokal, stopila v oni, tako danes, tako jutri. Sprva so bila srečanja naključna, pozneje vse češča, predvidena, načrtovana. Modrovala nisva kaj prida, več sva pila. Sčasoma so se najini izostanki podaljševali, namreč, ko so pristojni udi pozaprli lokale in zabavišča, me je odvedel kam v opustele, divje predele dežele, kjer je izpod ogrinjala potegnil obtolčeno trobento in jel igrati lepo glasbo. Po svojih močeh sem mu pomagal, uporabljajoč pri tem piščal, cimbale in gosli. Muzicirala sva navadno do jutra, ko sva utrujena pozaspala, dokler naju ni pregnal kakšen možat kmetavzar. Omenil sem mu tudi, ob enem takih juter, svoje težave, namreč hlepenje po ženski; opomnil me je in odločno posvaril. Potem sva pila tobak in namakala noge v morju, ki se je razprostiralo v bližini.

Sprva sem bil nejevoljen ter razočaran nad načinom, kako se je Vlah obnašal in sploh nosil; sam sem namreč ječal v neuslišani ljubezni, oblačil sem si oblačila, kakršna je nosila muca, si prebarval lase na črno in se dišavil s praški z Daljnega vzhoda. Zadeva z mojim prijateljem pa je bila taka, da se je odeval v nekakšne obširne krpe in pregrinjala mrakobnih barv, prašnoumazanih odtenkov, neizdelanih oblik. A njegove razmere so me slej ko prej podučile, da se na to ni ozirati, da tako skorajda mora biti; kolikokrat ni bilo dobre roke, ki bi ga odela v svilo, kolikokrat ne one, ki bi mu kruha in soli ponudil, s kozarcem mladega vina postregla. Brž ko so najina pota postala nerazdružna, sem vse to skusil na lastni osebi, nekolikanj sem mu postal celo podoben. Posebnost, ki sem si jo dovolil, je bila v tem, da sem si dokaj redoma odstranjeval rastje z brade. V taki obliki sem tudi laže ohranjal stike z muco, ki pa so bili vse redkejši. Spoznal sem, da res nisva drug za drugega; nadlegoval sem jo bolj iz navade, dokler nisem povsem odnehal. Vlah je bil zadovoljen.

V mesta in vasi sva prihajala le še enkrat dvakrat na leto, zastran najnujnejšega živeža in tobaka. Tu in tam sva zbirala suhljad in premogov drobir, kar sva prodala na semnjū in si s tem oskrbela vinarjev. Za vselej sem pozabil na mladostne zmote, predvsem na muce, telo se mi je okrepilo, mišičevje se je zdebelilo, ne mraza ne vročine nisem občutil, s pipcem sem ti podrl svizca v popolnem diru, na dvajset korakov. Sezidala sva kolibo, gojila merjasce, pridelovala trto. Tudi v okoliških vaseh sva pouzmala po kakšno kokoš, žensk pa se nisva dotaknila. Še opazil nisem dolgo srebrnkastih niti, ki so se pojavile v Vlahovem lasišču, medtem ko sem sam izrasel iz dečka v žilavega moža.

Ljubila sva se bolj, kot je bilo sploh mogoče. Kot divja zverjad, kot žuželki, kot device v mesečini in prvem snegu, kot sama sonca sva se ljubila. Tedaj sem sprevidel, kako sva se z muco zgolj valjala po njenih preprogah in tratila čas. Le kako je Vlah v Mesečevo srebrnino, v golo žerjavico oblekel moje srce, telo, zverinsko dušo, kako sem vzklikal, ga prižemal na prsi in mu trgal meso z obraza! Spominjalo me je na bogove z Olimpa, samo da je bilo bolj polno ljubezni. Bil sem mu popolna žena, ali pa mož, kakor se že hoče. Muce kot da nikoli ni bilo; najina sreča je trajala tri pomladi.

Nenadoma, takoj zatem, ko je bil nekaj dni odsoten, v bližnji vasi je namreč premenjaval najine polizdelke za razne jestvine, je pričel Vlah izostajati ter se tudi sicer nenavadno vesti. Ponoči je ali izginil ali pa se postavil na najbližji grič in rjul v nebo. Dokler se nisem nekega popoldneva vrnil iz goščav – ubral sem si bil tam krepko drenovo vejo za lok – in opazil, da so iz najinega brloga izginile njegove tkanine, osebno orožje in čutara. Takoj mi je bilo vse jasno. Na vrat na nos sem predse postavil ves najin alkohol, niti ne majhno gmoto, nažgal pipo ter jel piti. Trajalo je tri dni in tri noči brez predaha.

Okoliški gozdarji in samotni ribiči so samo potrdili moje domneve: Vlaha je uročila ženska. Odkar sta se spoznala ob barantanju, ji je pod ceno prodajal najine gozdne pridelke, trepetal, se ji klanjal in prižemal ob stegna.

Prepisal ji je vse svoje premoženje, se zviral in predel, kadar jo je le smel malo otipavati. Povil ji je otroka in se oženil z njo. Odpotovala sta v daljne stepe in nikoli več ga nisem videl. Ostal sem sam na svetu.

Zima je minila in poletje in spet zima, odkar se je to pripetilo. Posestvo sem dolgo vodil kar uspešno, čeprav sam. Njegova fotografija me je opominjala s stene. Ker se družabnosti nisem mogel odreči, se pogovarjam s ptiči, gozdom in sabo. Kolibo sem razširil, dodal nekaj gospodarskih objektov, lepe noči pa je vse skupaj vzel ogenj. Brada mi nemoteno poganja, nohti prav tako. Žir pada z bukev, kot že vsa ta leta. Tu in tam pa se po bučnem morskem bregu, tik ob stoletnem gozdu, sprehodi kaka mlada, vilinska deklica, obuja žalostne misli; neopazno, spokojno se ji prikradem tik za hrbet, zanko iz tankega, močnega jekla stiskam v krepkih rokah.

Kmetavzar

Tedaj sem bil še študent. Nekje na obrobju mesta so prebivalci enodružinskih hišk skrbno in zavzeto urejali neznatne vrtiče, da bi pač vzgojili solato, paradižnik in kar je še takega. Sonce, vrabci, vonj po zemlji in podobno. Znašel sem se vedrega dne pri starših gospodične Ane Metljajeve, s katero sem se pozneje začasno tudi poročil. Ker sta bila simpatična zakonca oba bolehna, njuna hči pa za vsakršno smotrno dejavnost popolnoma nesposobna, sem nekako ponudil pomoč; dva ali tri dni sem torej prekopaval tisto malo zemlje, jo rahljaj in trebil kamenje in koreninice, popravljaj to in ono, denimo ogrado za kompost, šilil prekle za fižol etc. Pomladansko sonce mi je obarvalo goli hrbet; delal sem zlagoma in si tešil žejo s pivom, na dlaneh so se kakopak že po prve pol ure razrasli žulji. Invalida sta me ovirala s kmetovalskimi poduki in nasveti, se mi motala pod nogami in me zabavala. Na račun trave smo ustanovili dve novi gredici, tudi grm ali dva sem iztrebil s koreninami vred. Precej žal mi je postalo, da sem se spet zapletel. Sicer pa so me zgledno gostili in tudi prespati sem smel pri Ani, kar je še dodatno ogrelo razbolele mišice. Malo miru sem si ukradel le, kadar sem domačega kužka pospremil na sprehod, seveda pa sem ga zato moral braniti pred neznanskimi dogovrstnimi psi, ki jih tamkajšnji živelj vzgaja in ven in ven sprehaja.

Prav v bližini je imel svoje pičlo posestvo kmetavzar. Že ničkolikokrat sem se s kolesom poganjal mimo tiste bajte. Pa kdo bi se zmenil zanjo. Gospa Metljajeva se že je; z možakom se je bila namreč dogovorila za kakih pet karjol hlevskega gnoja, ki mu baje nikakršne umetne mešanice niso kos, saj sestoji v pretežni meri iz dreka. Gospa Metljajeva je tudi že plačala vnaprej, mi trikrat vse natanko razložila (... pa le sam naloži, kolikor bo šlo; ti ne veš, kako škrti so ...). Odpravil sem se torej s tisto šajtrgo ves mrk proti nekaj lučajev oddaljeni kmetiji. Šofiral sem med malomestnimi otročaji na

biciklih in kotalkah, ki so mi priredili prave ovacije. Kaj bo šele, ko se bom vračal z drekom, sem se kisal.

Kmetavzar je bil velik kot gora in pijan kot mina. Tak je bil že dolga leta. Silak iz najbolj nadležnih kmetskih povesti, lahko bi rekel klen, če bi se tolikanj ne majal. Z brki (ufl), svinjskim modrim predpasnikom in škornji iz gumija, po moji oceni številka 47. Nekako sem mu uspel pojasniti, kdo da sem, in po daljšem prerekanju je priznal, da je gnoj že plačan. Odvedel me je torej nekam za hlev, pred velik kup zelenega.

Kot je bilo pričakovati, je ročno pograbil vile in jel nakladati. Hkrati mi je zadovoljno in dolgovezno pojasnil vse o mestnih, ki da neumestno okrasno rastje vse bolj nadomeščajo z zelenjavo. S privoščljivo slastjo je napovedal nadaljnje krepitve tovrstnih tendenc. Za modrovanja se nisem menil, raje sem si nekolikanj ogledal tehnologijo, nato pa si – stežka – izbral vile ter se sam lotil dela. Na vso moč me je opozarjal, naj ne naložim preveč, saj bi se sicer stresalo po cesti. Sicer pa ga nisem utegnil poslušati, imel sem dovolj drugih težav; preklete vile me niso hotele ubogati; ujel sem vselej preveč oziroma premalo nanje in tvarina je vse prepogosto končala na tleh, ne da bi dosegla samokolnico. Nisem prezrl kmetavzove osuplosti; migal je z glavo in z okroglimi, debelimi očmi, končno pa me je robato povprašal, ali je mogoče, da imam prvič vile v rokah. Nejevoljno sem pojasnil, da je res prvič in, kot močno upam, tudi zadnjič. Ker da se z gnojem ne nameravam baviti, sem še revsknil. Pri tem mi je zajeten zalogaj zdrsnil z orodja v gnojnico in bedak se je pričel nesramno režati. Kar po kolenih se je tolkel, pesjan, da se mi je kri pregrela v uhljih. Končno je z nadutim glasom pojasnil, da ravnanje z vilami obvlada vsak otrok, in se še pozanimal, kakšen dedec da sem. Kaj takega da še ni videl. Samo regionalnim posebnostim sem se imel zahvaliti, da ga niso zanimale še moje vojaške izkušnje. Pač pa me je povprašal po mojem poklicu. Seveda se je prav zoprno skremžil, ko je izvedel, da mi je lasten študentski status. Toliko da mi ni prekipelo. Ker ga je, kot ste uganili, zanimalo še, kaj da študiram, sem mu postregel s kar se da zamotanim

odgovorom, sestavljenim iz latinskih in grških besed; nekatere sem si rade volje sproti izmislil. Kmetavz je nejeverno majal s tisto veliko glavo. Ni pa me pozabil opozoriti, da je karjola že res preveč zvrhana.

Zvozil sem torej tistih nekaj porcij smrdljive zmesi, v stalnem strahu, da bi se mi šajtrga prevrnila na neravnem, blatnem terenu okoli kmetije. Že tako se je možak vsake toliko prikazal kje na dvorišču in me posmehljivo ošvrknil s kalnim pogledom; v primeru nesreče bi slavil še tri tedne. Še dlje; do svoje prerane smrti bi s prstom kazal za menoj. Slednjič sem naložil še zadnjo pošiljko – moram reči, da že nekoliko spretneje – in nameraval poslednjič in čim hitreje opraviti križev pot skozi trop otročadi, ki si je mašila nos in mi zastavljala neprimerna vprašanja. A kmetavzarju se nisem uspel izogniti, v vsej svoji višini se je pojavil ob meni. Pljunil je na tla, se useknil v rokav in si prižgal cigareto. Meni ni ponudil, pa ni vedel, da ne kadim. Če se prav spomnim, se mu je za dodatek še glasno spahnilo. Izdrl je vile iz gnoja, kamor sem jih sicer čisto v redu zasadil, in jih s suvereno kretnjo zabodel nazaj, kakih pet centimetrov stran. Potem je nagubal nizko čelo in ponovil kritiko univerze, ki ne nauči mladeži niti najosnovnejšega. Hotel sem mu še četrtič pojasniti, da me veščine, ki si on z njimi služi kruh, niti najmanj ne zanimajo in da bi se vsemu temu v treh dneh privadil tudi sam, če ne bi imel pametnejšega dela. Pa je spremenil temo; lahko bi uganil, kam ga bo odneslo. K razbrzdanemu, promiskuitetnemu in sploh nič prida spolnemu življenju brezdelnih študentov namreč. Precej se mi je spet posmehoval, jaz pa nisem črhnal nobene, pač v domnevi, da bedaka muči obscena radovednost. Po dolgočasni razlagi, da so moje kolegice do zadnje mršave kurbe, ki jih še pes ne povoha, kolegi z menoj na čelu pa betežni pedri, pa me je presenetil z možatim zagotovilom, da mi bo (čeprav si nisem zaslužil) zdaj on pokazal PRAVO STVAR. Seveda sem nemudoma odskočil za nekaj korakov in skoraj padel v tisto že prevečkrat omenjano reč, a dedec se je samo posmejal, zamahnil z roko in pomignil, češ, naj mu sledim.

V hlevu je bilo vroče kot v peklu, zrak je bil prislovično slab in muhav. Skozi neznansko umazane šipe je medlorumeno svetlikal sončen dan. Z vajenim, zadovoljnim pogledom je kmetavzar objel ves prostor in vsepovsod priklenjeno zverjad. Po par trenutkih se je odzibal na drugo plat hleva in obstal pri veliki rjavi živali; bila je krava, toliko vem. Ljubeznivo jo je počohal po hrbtu in po riti. »Sedaj pa le dobro glej in si zapomni, strigalica,« je zagrmel proti meni in za žival namestil nekakšno pručko. Stal sem kot vkopan. Ko si je odpel hlače, sem zagledal najbolj neznansko stvar na svetu, raztezala se je čez vsako razumno mero, opletena z utripajočimi modrimi žilami in posuta z vlažnim mahom in vsem ostalim, kar se je tam nabralo v pol stoletja. Kmetavzar je s svečano kretnjo pridvignil goveji rep in monstrum je med roji muh zdrsnil v kadečo se notranjost. Nisem se mogel premakniti, kot nema priča sem opazoval udrihanje, ki je postajalo čedalje bolj strastno. Rukanje, mukanje in rjojenje je zapolnilo prostor, glasova ljubimcev sta se neločljivo prepletla, ostale živali so dajale takt s parklji in kopiti. Z velikim naporom sem odtrgal pogled, se obrnil in bolj stekel kot odšel ven na zrak. Ko sem odhajal s samokolnico, sem jasno videl, kako se je ves hlev tresel in majal, hrup pa je divjal za mano po ulici, da so se še nadležni otroci porazkropili.

Malo zatem je kmetavzar storil konec. Kupil si je bil orjaškega bika, in podprt z žganjem se je skušal z njim v pretepanju. Okoličani pripovedujejo, da je divjanje trajalo vso noč, razkopala sta dvorišče in podrla skedenj, ampak bik je zmagal. Kmetavzarjeva smrt ni nikogar posebno presenetila. Samo jaz pa vem, zakaj je že dan pozneje preminula njegova najlepša rjava krava.

Inšpektor

Po motivih L. Ž.

Inšpektor sem. Znano mi je, da moj poklic nekaterim ni ravno povšeči. Takim na tem mestu ne mislim ničesar pojasnjevati. Kvečjemu lahko sebi v dobro omenim, da nisem nikoli preganjal prostitutk. Tudi srednješolcev s ščepcem konoplje ne. Sem pa – ne enkrat – tvegaj življenje v boju z nevarnimi kriminalci. Bil sem v glavnem uspešen policaj. Moj čin ni nizek. Streljam še vedno hitro in natančno, čeprav me od pokojnine ločita samo dve leti. Moje življenje ni bilo dolgočasno. Opisal bom enega svojih zadnjih primerov.

Ko sta v desetih dneh zagoreli (in, v glavnem, zgoreli) kar dve knjižnici v našem mestu, to še niti ni vzbudilo posebne pozornosti. Seveda smo podrezali v lena rebra gasilcev ter javno opozorili, da se požarni varnosti posveča premalo pozornosti. Konec koncev pa vsi vemo, kakšne so razmere v tukajšnjih knjižnicah. Vendar nas je rutinska raziskava enega od požarov napeljala na utemeljen sum, da je bil ogenj zlonamerno podtaknjen. Kaj takega bi bilo seveda nesprejemljivo. Postali smo pozorni. Naslednje tedne je zgorelo nekaj knjižnic v provinci. Potem, na isti dan, spet dve v prestolnici. Do tal. Gasilcem smo dodobra oprali glave in izprašili hlače, vendar je bilo že jasno, da so nedolžni. Javnost se je začela vznemirjati. O tem pač vem nekaj več kot javnost sama. Državljanji so otrokom kupovali stripe. Knjižničarji so s še številnejšimi knjižničarkami vred zapuščali službo. Nikogar ne bo presenetilo, če povem, da smo se v skoraj vseh primerih prepričali, da požar ni bil slučajen. Tudi univerzitetna knjižnica je šla po stopinjah ostalih. Ter do zadnjega vse ljudske. Začelo se je že po vaseh in osnovnih šolah. Seveda smo angažirali vse svoje sile. Osebnost sem prevzel primer. Se pravi, bil mi je dodeljen. Moji možje v civilnih oblekah so stražarili. Opozarjam, da so fantje preobremenjeni in slabo plačani. Ko je eden izmed njih zgorel, smo komaj

preprečili štrajk. Za kazen so jim odbili od dohodka, čeprav sem ugovarjal. Eden najboljših agentov je rešil nacionalno biblioteko, vendar so njegovi streli zgrešili. Nacionalka je dočakala še štirinajst dni. Zlonamerna javnost je trdila, da je prišlo do samovžiga izvodov marksizma-leninizma. Preiskava je postala strogo tajna. Bali smo se vmešavanja zvezne uprave.

Kmalu smo opustili zasliševanje uslužbencev in raziskovanje njihovih kartotek. Jasno je, da se nikomur ni moglo zameriti osebje vseh teh ustanov, niti službeno niti privatno, še poglavarju akademije ne. Škoda je šla v težke milijarde. Nekajkrat smo zlikovca skoraj ujeli. Menili smo, da gre za blaznika. Nikjer v državnih norišnicah niso pogrešali piromana; še navadnega epileptika ne. Kaj šele psihotičnega komparativista, čeprav jim jih ni primanjkovalo. Pomislil sem, da bi s pomočjo računalnika primerjal kartoteke požganih knjižnic, a so zvečine pogorele s knjigami vred. Preostale tovrstne ustanove smo začasno zaprli in zastražili. Nadarjeni učenci so začeli dobivati slabše ocene, slabši pa ponekod celo boljše. Po nekaj mesecih se je zmanjšalo število pesnikov začetnikov, kar pa je tudi edina pozitivna posledica celotnega primera. Požigalec se je nekajkrat izmuznil mimo skritih kamer (ali pa nosil zamorsko masko iz neuvrščenih držav) ter celo mimo strojničnih gnezd. Po nesrečnem naključju se je uspela razširiti novica, da je enkrat uporabil celo nekakšen minomet. Da gorečih puščic sploh ne omenjam. Pojavilo se je celo nekaj pristašev, ki so ga propagirali, vendar smo le-te polovili in podučili o lepem vedenju. Skratka, policaji smo, kot se to običajno reče, tavalili v slepi ulici. Prav veseli smo bili, ko je požigalniški val jel usihati. Potem je bilo vsega konec. Po nekaj tednih miru je še zadnjič zagorelo in tedaj smo storilca prijeli. Ampak očitno je šlo za epigona. Iz psihiatrične bolnišnice je ušel šele dva dni pred zločinom, zažgal pa je samo izvode ustave. Vedel sem, da ni pravi. Vsi smo si oddahnili, ko se je zatišje neopazno prelivalo v pravi mir. Nihče ni začel požigati skupščin, bolnišnic ali policijskih postaj. Namignili so mi, naj dam primer ad acta.

Kaj drugega mi tudi ni preostalo. Hotel sem odkriti knjigo, ki je vse še preostale knjižnice niso imele. Vendar je bilo nacionalno bibliotekarstvo v prvovrstnem razsulu. Tudi analiza preostalih uslužbencev ni pokazala nič posebnega. Odkril sem sicer dva maniaka pedofila, ampak to ne sodi več v ta primer. Zadeva je počasi tonila v pozabo, prizadeta ustanova si je lizala rane. Dodeljena so jim bila precejšnja sredstva za obnovo, več kot so mogli pričakovati v naslednjem desetletnem obdobju. Menda sem bil edini, ki mu zadeva ni dala miru. Ujel sem nekaj kil heroina in dobil kolajno, pa sem vsled raztresenosti pozabil priti na podelitev. Kot kakšen detektiv iz prejšnjega stoletja sem v prostem času, opremljen s primitivnimi sredstvi, begal po pogoriščih. Tam sem srečal le nekaj manj znanih pesnikov, ki so med razvaline podtikali svoje samozaložniške izdelke, ki so jih pred tem doma smodili nad svečo. Obložene s par zaušnicami sem jih pognal domov, saj sem vedel, da se zadržujejo po lokalih, namesto da bi doma študirali. Postajal sem zlovoljen, da ne rečem otožen. Shujšal sem. Moral sem odkriti zlikovca. To se v mojem poklicu tu in tam dogaja, ne samo v filmih. Šef me je poklical v pisarno, mi brez vprašanja natočil viski (prvič v dvajsetih letih), me trepljal po rami in mi predlagal izredni dopust. Bil sem ogorčen; toliko, da nisem dal odpovedi. Začel sem si gristi nohte. Poskušal sem zaslišati vse požigalce, zasačene zadnjih dvajset let. Precej jih ni bilo več med živimi, ostali pa so bili zvečine kmetje, ki so s sosedom (ali oblastjo) urejali neporavnane račune. Mika me zapisati, da sem v nekaj tednih popolnoma osivel. Seveda nisem.

Pozno popoldne je bilo. Poletje. Oblit z znojem sem napol dremal za pisalno mizo. Stavba, v kateri je nameščen naš oddelek, je bila skoraj prazna. Pred sabo sem imel knjigo z zgovornim naslovom »Blišč in beda požiganja«. Ter nekaj statistik iz manj znanih držav. Tedaj je vstopila dama. Običajno mi obiske napove tajnica, ki pa je tokrat seveda že odšla domov. Vstopljena dama se je odlikovala z eleganco in privlačnostjo. Poznejša rekonstrukcija me je prepričala, da je gospa štela skoraj štirideset let, kar pa je bilo res težko

verjeti. Še bolj sem se oznožil. Njena oblačila so bila zagotovo iz Pariza. Pa nisem poznavalec. Moja žena mi ni nikoli dala povoda za to. Dama se je predstavila samo z imenom. Ko sem ji ponudil stol, je sedla na koketen in hkrati nepristopnost izražajoč način. Povedala je, da je vzrok njenega obiska množičen požig tukajšnjih knjižnic. Mrzlo me je spreletelo. Lastnoročno sem skuhal kavico, kar sicer ne sodi k mojemu običajnemu postopku. Ponudil sem ji celo alkohol, česar nikoli ne počnem. Odločno ga je zavrnila. Resno, a mično me je merila z velikimi, zelenimi očmi. Samo moj profesionalni pogled je mogel na njih opaziti inozemske kontaktne leče, pravo mojstrovino. Temne lase je imela zvite v strogo, a graciozno pričesko, nekako po špansko, bi rekel.

Dama mi je zaupala ime piromana. Za dejanje se je odločila izključno zastran smrtnih žrtev, ki jih je bil povzročil. Sicer pa sem intimno nagnjen k domnevi, da je bila s požigalcem v dogovoru. Zelo sem nagnjen k tej domnevi. Zakaj, ne bom pojasnil. Dokazov nimam. Tudi dama ni imela dokazov, kakor jih pojmuje moja stroka. Vendar je bila prepričljiva. Storilca je pred kakimi petnajstimi leti poznala osebno. Dobro ga je poznala. Potem – bajè – ni imela nikakršnih stikov z njim. Opisala mi ga je v nekaj stavkih. Mi dala njegov naslov (telefona ni imel). Kot bi mignil, je odšla. Toliko, da se nisem zaljubil. Star sem, se zdi.

Zvečer sem obiskal požigalca. S seboj sem vzel samo bereto, pa še ta ni bila nabita. Bil je doma. Predstavil sem se, a nisem se mogel izogniti vtisu, da me je pričakoval. Sedela sva v stanovanju, skromno opremljenem nekje v petdesetih letih, in pila čaj. Povedal mi je svojo zgodbo. Na kratko. Jaz jo bom še skrajšal.

Imena ne bom navajal. Sicer pa ga ni, ki bi mu kaj pomenilo. Da ne bo kakih ponesrečenih ugibanj, ga bo v pripovedi označevala črka W. Skratka, ko je imel človek kakih dvajset let, je živel nekam bizarno življenje. Sicer nič posebnega, a pestro in zanimivo. Kadar je kaj počel, je počel marsikaj. Eden tistih tičev, ki jih mi gledamo postrani, a jim nimamo kaj očitati. Dandanes,

recimo, pa se mi kljub dolgoletnim izkušnjam in izbrušeni intuiciji ne bi zazdel sumljiv. Kaj šele kriminalec. V tistih časih, ko sem bil sam še zadolžen za razvažanje pijancev, je mladi W. priložnostno pisateljaval. Tudi kriminalke. Nič posebnega. Nekaj jih je objavil v lokalnem časopisju. Po truda polnem stikanju po arhivu sem pozneje izsledil del teh zapisov, čeprav so bili objavljeni pod psevdonimi. Sedaj ga že prepoznam po slogu. No, sčasoma se je zgodbic nabralo lepo število. Fant jih je mirne duše zbral, kopiral (za to je porabil zadnji dinar) in odnesel na najbližjo knjižno založbo. Niti toliko se ni potrudil, da bi jih predhodno pretipkal. V glavnem se nahajajo na zamaščenih, posvaljkanih listih različnih dimenzij. Izvirnik namreč leži pred mano, na mizi. Dal mi ga je.

Po letu ali dveh je izšla knjiga. Sicer redke kritike zvečine niti niso bile slabe. A kaj, ko je bil W. občutljiv mladenič. Hočem reči, preobčutljiv. Bil bi slab inšpektor. To sem vedel, čim sem ga prvič zagledal. Z leti se ni popravil. Priznal je, da ni svoje knjige nikoli prebral, se pravi, v knjižni obliki. Prijatelji so ga prosili za zastonske primerke ali vsaj podpis. Ni jim ustregel. Potem se je začelo. Predsednik hišnega sveta je na vso moč slučajno odkril knjigo v knjigarni in avtorja se je na območju rodne ulice v hipu oprijel status perverta, morilca, narkomana in pijanca. In še pedra, odljudneža in sploh duhovno ter telesno impotentne nakaze, da ne naštevam dalje. Vemo, kako je s preprostim ljudstvom. Saj še njegovim staršem, maloburžoazni inteligenci, knjiga ni bila preveč všeč. Kljub vsemu so ga podpirali. Povsem drugače je bilo z očetom njegove zaročenke; tudi njemu je prišla knjiga v roke, pa ga je pognal čez prag. Potem mu je crknil še maček. Najslabše pa se je godilo njemu samemu. Znano je, kako trpijo vihravi pisci, ko po prekrokani noči popišejo par listov in jih nemudoma odnesejo na kakšno uredništvo; ko se čez nekaj mesecev stvar pojavi natisnjena, jih preseneti in užalosti. Natanko vedo, kaj vse bi bilo potrebno spremeniti, popraviti ipd. Zlasti pa se po njihovih predalih ali pod posteljo kar kopičijo boljši izdelki. No, W. pa je bil, kot rečeno, sploh preobčutljiv. Kar se tiče sloga, je bil

perfekcionista. Ko je knjiga izšla in zaročenka odšla, se je zapil. Ni pa se ubil. Čez nekaj let ga srečamo kot najstarejšega slušatelja na oddelku za fiziko. Diplomiral je z odliko. Spremenil si je ime. Vse je storil, da bi pozabil. Naklada je bila k sreči majhna. Ker je ni sam pokupil, se je sčasoma znašla po knjižnicah in antikvariatih. Nekaj primerkov se še danes nahaja v privatni lasti. V antikvariatih je več nimajo. Lastnega, izvirnega primerka avtor ni uničil, ker ga je, kot se reče, nekam založil. Našel ga je pred kratkim. Že pred leti pa se je zaposlil na nekem inštitutu. Naredil je celo magisterij. Poročil se ni nikoli, iz osebnih razlogov. Živel je solidno, se družil s fiziki in se izogibal beletristiki. Dokler ni lepega dne, petnajst let po izidu svojega prvenca, skočil v najbližjo knjižnico po neki priročnik. Kot od strele zadet je obstal, ko mu je v oko padlo hrbtišče njegovega izdelka. Tisto zoprno barvo je bilo nemogoče zgrešiti. Pa še zajetna je bila knjiga. Trepetajočih prstov jo je vzel s police in pogledal kartonček. Pet, šest ljudi si jo je v teh letih sposodilo. Več kot preveč. Prebral je nekaj strani. Toliko da se ni zgrudil od sramu. »L'homme c'est le style,« je brezumno zamrmral in segel po vžigalniku. Nikogar ni bilo v bližini. Goreč papir je zagnal nazaj na polico in neopažen pobegnil. Ostalo nam je že znano.

Odšel sem pozno ponoči. Povedal sem mu, da ga bom naslednji dan aretirati. Priznam – naj ostane med nami – da me je po malem mikalo, da bi se naredil nevednega in pustil dosje ležati med zaprašenimi papirji. Prišel sem pozno, da se je lahko dodobra naspal. Pričakal me je z aktovko, v kateri je imel zobno ščetko, spalno srajco in inozemni priročnik s področja mikrofizike. Sedaj je v preiskovalnem zaporu. Sam sem brez vsakega pompa prejel novo odlikovanje. W.-ja večkrat obiščem, čeprav to ne sodi med moje službene dolžnosti. Kot poznavalec sem mu predlagal, naj se sklicuje na neprištevnost, kar pa je zavrnil. Precej bo dobil. Pogosto se zalotim pri želji, da bi tista dama, mladostna prijateljica, prišla na glavno obravnavo.

Slučajno – ali pa tudi ne – sem si v bližnji knjižnici ogledal leksikon sodobne domače književnosti. W. je v njem omenjen, s pripombo, da žal

svojega obetavnega dela ni nadaljeval. Ko sem mu to omenil, ni bil videti zainteresiran. Vendar se je pustil – resda stežka – prepričati, naj ponovno prebere svoj izdelek. Nekdanji sošolec in prijatelj, profesor književnosti, mi je celo posodil popolnoma nerabljen izvod, ki sem ga W.-ju nemudoma izročil. Potem se nekaj časa nisem oglasil. Ko sva se ponovno videla, je bil njegov izraz za nianso spremenjen. Ni se branil govoriti o knjigi, nasprotno, natančno mi je razložil, kaj vse da bi bilo potrebno popraviti in spremeniti. Čez štirinajst dni mi je že molil pod nos nove, boljše pisarije, ki jih je sestavil med stenami samice. Precej me je pojezilo, ko sem raztreseno vzel v roke knjigo (last profesorja) in odkril, da je velik del tekstov grobó prečrtan, ostali pa na vso moč poččkani. Jasno je, kaj me je dočakalo še dva tedna pozneje: nova, spremenjena, dopolnjena in izpopolnjena inačica možakovega prvenca. W. je kar žarel in mi sporočil, da ima v načrtu tudi roman. Komaj sem se izognil podrobni razlagi zamisli. Prijatelj, ki predava literaturo, je novo, dopolnjeno itd. verzijo ocenil pozitivno. Usoda njegovega nerabljenega primerka ga sploh ni pojezila, čeprav je šlo pravzaprav za rariteto in še vandalizem. Ljubeznivo je pestoval tisti kup posvaljkanih in pomečkanih papirjev, češ da avtor nedvomno napreduje in da je prva izdaja itak požela manj pozornosti, kot je je bila vredna. Zatrdil je, da bo osebno napisal recenzijo. Domnevam, kaj pomeni, če to stori akademik. Tudi sam, četudi niti najmanj kompetenten, menim, da je knjiga solidna. Podobnih slogovnih bravur vsekakor še nisem srečal. In W. je vsekakor simpatičen fant. Izpopolnjena izdaja se verjetno že nahaja v kaki založbi. Ampak jaz poznam nekatere ljudi. Hočem reči, imam tako imenovane zveze, ki niso niti najmanj drugorazredne. Ta natis bom preprečil.

Kavč

V najlepši izmed sob sem imel kavč. Z nekaj (malega) truda bi se ga dalo razpotegniti v priročno ležišče (če bi me npr. kdo obiskal in bi ga pri tem zalotila pozna noč) in prav tako lahko bi se zviral po njem in opazoval televizor (česar sicer ne počnem pogosto, odkar se je pokvaril). Zadnji časi pa so bili takšni, da sem kavč uporabljal samo za poležavanje. S tem nočem reči, da rad poležavam; domnevam, da marsikdo, ki v tem početju prav uživa, poležava precej manj kot jaz. Nekaj drugega bi se spet verjetno izcimilo, če bi poležavanje goreče mrzil. Sicer pa se do teh stvari ne mislim opredeljevati. Imel pa bi kaj opisovati v zvezi s svojimi prebujanji, ki se običajno vrše v postelji. Izstopanje iz stanja spanja se vleče mnogo ur in zagrizeno se upiram spremembi, podobno kot se ponoči z vsemi močmi upiram spanju. Naj ne omenjam, kako odločno se upiram smrti. Pustimo vse to za vselej ob strani, skratka, ko se po mučnem in dolgotrajnem kolebanju odtujim postelji, se premaknem na že tolikanj omenjani kavč. In če bo kdo rekel, da razlika niti ni takšna, ga bo nemudoma v temeljih omajala ena kritičnih osti tega-le teksta, ki ga bo neusmiljeno ošvrkala z opozorilom, da je moja postelja »zakonska« – svojčas še spal nisem sam, kaj šele bedel – kavč pa vsaj trikrat ožji in neprimerno manj udoben. Poleg tega ob njem stoji mizica, kjer me čakajo pepelnik, vžigalnik in tobak. Prav blizu je tudi telefon, kar pa do dne, ko se pričenja odvijati naša zgodba, niti ni igralo opazne vloge. Še to: preden sem se lotil poležavanja, sem praviloma na stežaj odprl okno (kar žal vselej implicira zvoke nesrečnega otroškega igrišča) in se še ves dremoten zamotal v jutranje ogrinjalo iz živobarvnega satena. Zaenkrat bi to bilo vse.

Ondan sem poležaval in gledal strop. Ne rečem, da sem ga ravno opazoval. Tudi ne rečem, da me je zvonjenje telefona ravno presunilo, saj imam aparat tihe narave. Res pa je, da niti nisem takoj vedel, kaj se dogaja. Imel sem namreč že nekaj dni težave pri poležavanju. Sicer pa sem bil tedaj

šele samo za silo prepričan, da že poležavam in da več ne životarim v tisti fazi vstajanja iz postelje, ko si v polsnu zvijačno ter s številnimi podrobnostmi začinjeno predstavljam proces vstajanja, oblačenja, umivanja, zračenja in nameščanja na kavč; takšenle tok dogodkov se lahko s kavča preseli v mnogo bolj bizarne pokrajine in celo početja, kar pač pomeni, da sem se vrnil v sanje, ali pa se kmalu konča s sunkovito obuditvijo v tisti postelji, kar spet pomeni, da sem znova na začetku (procesa vstajanja), seveda s še večjim zaostankom za proslulim zgodovinskim razvojem. Ampak zvonec telefona je navijal za domnevo, da sem že krepko v poležavanju, četudi še dremoten, saj v sanjah ne posegam rad po tem aparatu. Tokrat sem posegel, čeprav sem imel, kot rečeno, težave. Sicer pa to ni nič takega. Zajebaval me je želodec (ali nekaj podobnega), natančneje želodec mojega telesa. Precej bolj izrazito, kot ima sicer navado, se je prejkone v kolaboraciji z raznimi spleti živcev zvil in krčevito zadrnil, se zapletel vase in postal zoprn, težek in trd, nesramen vozel, prava kazen božja. Lahko bi rekel, da je čepel ob meni na sicer ta dan dokaj neprepričljivem kavču, se mi rogal in me mučil. Z mano je bilo skratka precej slabo, ko se je iz telefona oglasila ženska, ime ni važno.

Domneval sem, da je minilo precej časa, odkar je ta ženska sedela na mojem kavču. Ni pa poležavala, čeprav sem jo k temu napeljeval. Natančneje rečeno, nadlegoval. Bila je to ženska, s kakršno bi se prav na vso moč rad podal v svet parjenja. Neverjetno me je privlačila, če to kaj pove. Vendar jaz nje nisem in nisva se več srečala. Potem sem precej hrepenel. Sicer sem se še nekaj časa naslajal oziroma trpinčil s fantazijami, v katerih mi je za začetek vselej namigljivo telefonirala, ampak ko je pozneje to tudi res storila, bi se z nekaj pretiravanja že lahko štela za pozabljeno. No, rezultat pogovora, ki sicer ni minil brez zapletov, je bil tak, da sem jo upravičeno smel pričakovati naslednjega večera, češ da bo prišla k meni na kavo, kar je sicer običajen izgovor takšnih žensk, kadar imajo slabe ali sploh kakšne namene.

Priznam, da sem si naslednje dopoldne priskrbel kavo, še celo smetano. Tudi svežo spalno srajco sem dodal pripravam. Ker je do sestanka manjkalo še par ur, sem se torej zleknil na kavč in kadil. Težko sem se privajal (sicer pa se nisem ravno trudil) domnevi, da bom tu v kratkem sam iz oči v oči s staro ljubeznijo. Takih dogodkov pač nisem bil vajen, saj vključujejo mnogo naporov, kot so kramljanje, obujanje spominov, pojasnjevanje in sploh celotna organizacija (kava, vino, praznjenje pepelnikov). Na višji ravni so potrebni denimo celo kakšni pogovori o, denimo čisto na pamet, vse preranem izumiranju gozdne golazni, ki morajo biti dovolj zvito krmiljeni, saj je njihov edini in izključni namen pripraviti sogovornico do koitiranja. Ampak s tem si nisem belil glave. Ko je ženska prispela, sem kar stežka prekinil poležavanje, kaj šele, da bi bil razburjen. Samovoljno je sedla na kavč in ko sem mlel kavico, sem sploh pozabil, kaj se dogaja.

Opazil pa sem jo, ko se je pogovarjala z mano, ki sem se po malem skušal prepričevati, da se tu in zdaj dogajajo neznanske, celo usodne stvari. Videti ni bilo kaj posebnega. Bolšchal sem v dodobra razkrite spodnje extremitas, pa nič. Nasploh sem se verjetno vedel malo čudno, neobičajno, in ne bi me presenetilo, če bi deklico s tem odgnal. Nekajkrat sem jo celo za dalj časa premaknil za svoj hrbet, kar je bilo povsem enostavno izvedljivo, saj sem posedal na vrtljivem naslonjaču. Le glej, začel se mi je porajati vtis, da sem jo očaral. Namesto da bi mi sramežljivo trepetala roka, ko sem ji dolival kavico, sem to opravil povsem mimogrede in tudi uspešno, če odmislimo, da sem vsled raztresenosti tu in tam prilil nekaj več, kot je dopuščal volumen skodelice. Ogromno sva se pogovarjala, čeprav dodajam, da pogovora nikakor nisem pilotiral in sem za svojo osebo sploh stavil bolj na enozložnice. Tudi ko sem za par minut zadremal, mi ni zamerila. Odšel sem lulat in potem v shrambo po nekaj vina, ki je bilo sicer že precej staro in zaprašeno, ampak to pri vinu nič ne de. Rekel bi, da mi je nekolikanj stopilo v glavo, saj se spominjam, da sem postal nekam bolj živahen, bolj živ, in sploh sem se okreпил in otrdel. Kaj je bilo z žensko, ne vem. Ostala je dolgo. Vse skupaj

traja že dolgo, od nekdaj. Proti koncu mi je bila skoraj nadležna, a ker se le nisem prida brigal zanjo, sem tudi to zlahka prestal. Spominjam se, da so ob njenem odhodu že obratovali jutranji avtobusi. Da, prav ste razumeli: pospremil sem jo vse do postaje in ji šenkal ustrezno količino denarja.

Zbujanje me je pahnilo v glavobol in v topel poletni večer. Namesto v postelji sem se znašel na kavču, oblečen (ne v jutranjo haljo temveč kar v trenirko). Obdajali so me kozarci in skodelice, prazna steklenica, pladenj z na pol oglodanimi kruhki. Skratka, dim, smrad in umazanija, zlasti pa glavobol. Dovolj neprijetno, da sem še nekajkrat zaspal. Potem sem si v glavnem mižé umival telo in dobil občutek, da je isto prav nekam preonegavljeno; brez odvečnih detajlov naj navedem zgolj falos, na katerem je bilo opaziti posamezne rdečine in celo odrgnine. Nisem se vznemirjal. Odločil sem se za kavč. Le-ta me je pričakal spremenjen v ležišče. Budni in osveženi oči pravzaprav nista dopuščali zmote, a sem ga vendar še malo potipal; isto. Nekdo ga je bil takole priredil in ta sem bil po vsej verjetnosti jaz. Precej nerad sem začel vrtati po spominih. Ženska je bila pri meni, sem si rekel, in to vso noč. In prav za to noč sem si zaželel, da bi mi jo moč spomina v grobih obrisih rekonstruirala. Nekam megleno sem najprej obudil živahen prizor, ko sem ustrelil soseda v sredo čela, malo nad očmi. Ampak to so bile najverjetneje sanje, sem sklenil. Pištole nimam, streljat ne znam, sosed se je pa tudi menda že odselil. Pač pa sem precej hitro odkril nekaj čisto hecnih drobcev spomina, močno domači so mi bili, spomnil sem se nekih napornih aktivnosti in prijetnega, mehkega vonja. Lahko bi takoj spet zaspal, pa se nisem odločil. To vsekakor ni bil moj vonj, ampak ko sem se prebujal, je bil nedvomno nekje okrog mene oziroma kar z mojim pomešan. Skremžil sem se in prižgal cigareto. Kot se to dogaja, mi je prav na hitro postajalo vse bolj jasno. Zvoki, dotiki in gibi so se precej prepričljivo povezali. Saj jutra kot da so zato, da se sestavlja najprej sebe in takoj nato včerajšnji dan. Madona, bi skoraj na glas rekel, saj sva vendar vso noč fukala. Madona. Tale ženska, moja nesrečna ljubezen in strast, cele mesece je trajalo, ali koliko, sedaj pa

je brez sramu preživela noč z mano. In naj si nihče ne predstavlja, da sva se okorno in zadržano kobacala po kavču, kot se to včasih dogaja ob premiernih srečanjih; če naj vsled nazornosti dopustim nekoliko prostaško izrazje, sporočam, da sem jo ničkolikokrat zverinsko nategnil. In ona mene, če že kdo hoče. Nekatere nadrobnosti so bile prave poslastice, da sem se čudil še sebi, kaj šele lepi ženski. Ja, jasno sem se spominjal in stanje v sobi je potrjevalo, da se je marsikaj od tega tudi zgodilo; kavč je nekam postrani stal kak čevelj od stene in videti je bilo nekaj madežev. Ko sem v kotu odkril še raztrgane in sploh neuporabne damske nogavice ter sledove šminke po parketu, sem nehal raziskovati. Vraga, sem se začenjal čuditi; pa sem jo, torej se je zgodilo, jaz in ona, in to ni bila katerakoli ona; prav njo sem nekdanj hotel za vsako ceno, se pravi za ceno življenja, in zlobna narava sveta mi je tedaj nazorno in kruto pokazala, da si njene (ženske) naklonjenosti pač za nikakršno ceno ne morem pridobiti. Sedaj pa takole, brez sramu. Skoraj divje sem se silil, da bi mi zrasla krila ali kaj takega. Zrasla pa mi je samo poletna utrujenost. Kdo pa še ni bil razočaran, če se mu je kaj podobnega zgodilo. Ne bom presenečen, če mi nikoli več ne bo uspelo poželeti si ženske. Saj ne rečem, da ni bilo prijetno, a težko sem verjel, da sem nekdanj tako hrepenel, besnel in robantil. To noč je robantil kvečjemu spodnji sosed, menda je celo bilo nekaj trkanja. Sicer pa jaz niti slučajno ne pritrkavam, kadar ta sosed zganja hrup. Oči so se mi zapirale in nisem imel razloga, da ne bi odšel spat. Stal sem pri postelji, ko je zapiskal telefon. Oglasil bi se, ko bi ne bil ravno zavzet s slačenjem trenirke. Sicer pa sem vedel, kdo kliče. Naj še dodam, da sem si med rjuhami zaželel samoskrunjenja. Vendar sem prej zaspal.

Pička

Pazi se, če ti gredo stvari na roko in je sploh vse v redu, lepo in prav.

Živel sem lagodno, obdan z udobjem in brez vsakršnih obveznosti. Poležaval sem in gledal skozi okno, listal lepe tuje revije, po slamici srebal pisane osvežilne pijače. Tu in tam sem se potikal po svetu, zlasti po okoliških četrtih, pa tudi doma mi ni nič manjkalo. Doma sem imel tudi eno pičko. Čedna zadeva, nisem se pritoževal. Kadar mi njena družba ni bila pogodu, sem jo zaprl v sobo. Za fukarijo je bila izvrstna, pa tudi postorila je to in ono. Sicer pa mi je starejša gospa enkrat tedensko pospravila hišo, pička je bila bolj za okras. Za okras sem imel tudi pohištvo, ki sem ga prav tedaj v veliki meri zamenjal in tudi sicer izpopolnil. Pička mi je pomagala z nasveti, ki so bili bolj slabi. Vse je bilo skratka čisto v redu, znotraj mogočega pač.

Ravno sem fukal s svojo pičko in s tem testiral posamezne kose pohištva, ko se je pridušeno oglasil hišni zvonec. Ker sem fukal pravzaprav že ves dan in mi je bilo čisto dovolj in preveč, sem se odpravil in odprl. Bil je moj prijatelj, ime zamolčim. Lenobno se je prikotalil za mano v dnevno sobo in mimogrede z očesom ošinil golo in razgreto pičko. "Le prikavsni, tovariš," sem ga pozval; nekaj se je branil in izgovarjal, češ da je tistega dne že petkrat ali desetkrat masturbiral, potem pa je le odvrigel spodnja oblačila in jel nekolikanj nategovati mojo pičko. Opazoval sem početje in medtem mešal pijačo. Potem sva s prijateljem sproščeno popivala, popevala, prigrizovala in ogledovala trakove s filmi. Niti se ni dolgo zadržal. Pred odhodom je še malo pojebnil pičko, ki sem jo za to priložnost spustil iz sobe. S še pordelim udom se je skobacal v hlače in v taksi ter mi pomahal za slovo.

Kje je že to, prekleto. Sčasoma so stvari začele iti narobe. Prijatelj je začel nekam pogosteje prihajati, kar pa me ni motilo. Sicer mu ne bi odpiral vrat svojega doma. Kaj kmalu sem dognal, da prihaja pretežno zaradi moje pičke. Z veseljem sem ju opazoval pri vragolijah, pa tudi potem, ponoči, zjutraj ali

kadar je prijatelj že odšel, je bila pička kot nova in vsa razbrzdana. Za protiuslugo sem jo pred vsakim njegovim obiskom razčeperil in sploh ogrel. Ko pa je prijatelj jel prihajati z že prav žarečimi očmi in neutajljivo izboklino na hlačah, sem mu pičko podaril. Še isti dan je pripravila svoje številne kovčke, za slovo sem jo še nekajkrat nategnil, potem sta se s prijateljem odpeljala.

Do tu je bilo seveda vse v redu. Vendar se je prijatelj kaj hitro nehal oglašati. Samo enkrat pravzaprav je še prišel, malo mencal in se po pol ure odpravil. Torej sem obiskal jaz njega. Pička je bila vsa razcvetena, prikavsnil sem, prijatelj pa me je nekam mrko gledal. Ni mi napolnil že izpraznjenega kozarca, ni ponudil prigrizka ali čaja. Ni me povabil, naj se ponovno oglasim. Nisem se.

En prijatelj gor ali dol, mi je bilo jasno. Tudi fuka nisem pogrešal. Pač pa sem se sčasoma vse češče spominjal pičke. Navsezadnje bi si lahko priskrbel novo, ampak kot da to ne bi več bilo to. Kot izreden poznavalec njenega privlačnega telesa sem si jo lahko podrobno predstavljal pri najraznovrstnejših početjih s prijateljem. Sprva je bila to prav prijetna spremljava pri onaniji, sčasoma pa je postalo nekam neprijetno. Kot bi me nekako čudno stiskalo v prsih, mogoče pri srcu, kaj vem. Nehal sem si jo predstavljati, kolikor je bilo to mogoče, in nehal sem onanirati. On pa jo je fukal, prasec.

Namesto da bi jo s časom pozabil, kot sem že marsikoga, je postajalo vedno huje in šel sem tako daleč, da sem ji nekajkrat telefoniral. Slušalko je vselej dvignil nekdanji prijatelj, kot zakleto. Potem sem lepega dne vedel, da tistega človeka ni doma, in sem se odločil za obisk. Nihče mi ni odprl. Ne bom trdil, da je bila pička doma. Zverinsko sem se napil. Tri dni in tri noči sem pil. Potem sem malo spal in potem sem naprej pil. Vse do danes nisem nehal, vsa ta leta. Preskusil sem tudi ostale opoje. Klatil sem se po blokih v soseski in pofukal vse sosede, ne glede na leta. Ženske sem vselej znal

pridobiti na svojo stran, se pravi na svoj organ. Potem sem se z žiletko klal kot prašiča. Ker je zelo bolelo, se sicer nisem ravno ubil, ampak krvavi sta bili obe nadstropji, klet in vse drugo. Potem sem se še bolj napil, zbolel, pobegnil iz bolnišnice in se napil. Razbijal sem izložbe, prevračal smetnjake in se pretepal z muslimani. Dvakrat so me z nožem. Dvakrat sem bil zaprt. V premorih sem pofukal vse ženske v mestu. Nekdanji prijatelj me ni nikoli poklical k sebi, da bi kaj spil in malo prikavsnil. Crknil bo, prasec, sem renčal, nikomur ne uide. Ker jaz še nisem uspel poginiti, sem z njenim imenom na ustnah in s flašo v roki začel pisati knjige. Sprva z njimi nisem silil med ljudi, pozneje pa me je v neprištevnosti zaneslo in sem izdal nekaj romanov. Morda ste katerega prebrali, sicer pa me ne briga. Sporočilo mojega opusa je: DRAGA PIČKA, VRNI SE, VRNI SE K MENI. PIČKA, JAZ TE LJUBIM.